

Szevasz, szia, szí. Alig jelent meg a Nyr 1951. okt. számában (75 : 363) „Szevasz“ c. közleményem, amelyben azt az észlelést voltam bátor tenni, hogy a mai fiatal nemzedék a már „klasszikusnak“ mondható, talán elavultnak is érzett *szervusz!* helyett *szevasz!-t* használ, — máris arról értesít Zolnay Vilmos, nyelvünk új hajtásainak érdemes gyűjtője és magyarázója, hogy a *szevasz* túlhaladott álláspont: a legfiatalabb nemzedék már a *szia!* üdvözlést használja, sőt ez is lerövidült a *szí!* indulatszószerű alakká, bizonyosságul annak, hogy — miként a természetben — a nyelvben is csak a változás ténye állandó, mert mindig és minden változik, korhadt fán moha zöldül és szópárját megtelei a fejlődésnek látszólag zsákutcájába került nyelvi változat is.

Zolnai Béla

¹ Bekerült már az irodalomba is; pl. «Szevasz, kenyeres, — fogadja egy élénk, muzsikáló hang a konyha torkából» (Szeberényi Lehel: A hegyek elmozdulnak, Szépirod. Kiadó, 1951, 13. l.).